

VASADI PÉTER

A „többnyire”

*Mikor még nyelvecskéje
volt, de nyelve nem, csak
gőgicsélt, már hitt neki.
Szemét kinyitva fogta föl,
hogy él. S ha él, hall is.
Ezután nem akart beszélni.
Minek? Amit meghallott leg-
belül, zsongott is, szólt is,
gyönyörúsége volt. S maradt.
A többi mozgón észrevette,
erről nem tudtak semmit.
Hagyta őket derengő nem-
tudásban. Közben figyelt,
mint egy rövidre sikerült
méregtelen, ám lusta kígyó.*

*...Egy este vendégek jöttek.
A kisleány megbámulta őket.
Aranygallér fényeskedett
egy bácsi nyakán.
Sokat és jól beszélt.
Mégsem tudta őt szeretni.
Hát azt. Őt sem. A másik
oldalán ült egy sovány,
szótlán, merev, komor...
Látta rajta a kisleány, súlyos
teher alatt él, de elhordja.
Néha majdnem mosolygott.
Ő volt a generális. „Te, genero!
Van egy hírem!”, szólt át neki
a százados, s hosszasan adta
elő. A generális hallgatta.
„Ezt nem lehet. Hogy képzeled.
Lecsapnának azonnal!”
A kisleány most megszerette őt.*

*Belelátott valamibe, mi nem
való gyerekek. Megértette,
többé már nem lehet gyerek.
Többnyire mégis az leszek,
ha föl is nőök.
Elcsodálkozott magán a szón.
Szép az, hogy többnyire?
Igen, szép. Igenszép.
Ismételgette csöndesen.*

*Az estét hirtelen elunta.
Nagyon rosszkedvű lett.
A támlásszékek árnyékában
az udvarra osont. Levegőbe
szimatolt, pár lépést futott,
s egy kőpadra leült. Élesen
sütött a hold. Fémes fény
lepte be a fákat, bokrokat.
Csillogott a fű. Fenyőlombok
árnyéka mozgott a kerti úton,
bútoron. Megrázkódott. Mi van
most? Mért vagyok én itt?
Rátört hevesen a sírás.
Csak meg ne hallják
a csilláros nagyebédlőben.*

*Odabent énekeltek.
Fekete foltos cicája ült
a lába előtt. Erősen nézte
gazdiját. Gyere ide, súgta
neki. Samu hozzátörleszkedett,
s keze alá simult... Hol vagy,
kicsim, lefekszünk!, szólt ki
mama a verandáról... A kislány
ölében Samuval befelé indult.
...Többnyire, Samu, érted?
Többnyire... El ne feledd.*